

Sygn. akt III C 144/21 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Justyna Pikulik
Protokolant:	stażysta Krzysztof Kłak

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2022 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. J.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt: III C 144/21

UZASADNIENIE

W dniu 23 września 2019 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu M. J. o zapłatę kwoty 39.402,05 zł, na którą złożyły się następujące należności:

- kwota 36.919,16 zł jako należność główna,
- kwota 2.482,89 zł jako należność z tytułu odsetek naliczonych od dnia 12 lutego 2019 r. do dnia 11 września 2019 roku.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na podstawie (...) Bank (...) S.A. stwierdzone zostało, że na dzień 11 września 2019 roku figuruje w nich wymagalna i niespłacona wierzytelność Banku przysługująca od pozwanego, wynikająca z czynności bankowej objętej umową na produkt „pożyczka gotówkowa” nr (...) z dnia 27 czerwca 2018 roku.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin- Centrum w Szczecinie.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie.

Wnioskiem z dnia 17 lipca 2020 roku, powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zwrócił się o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wskazując, że pozwany zawierając z powódką umowę pożyczki wskazał jako adres zamieszkania S., ul. (...). W związku ze zwrotem korespondencji z adnotacją, że pozwany nie zamieszkuje pod wskazanym adresem, powód wystąpił z wnioskiem do Urzędu Miasta. Z treści otrzymanego przez powódkę pisma wynika, że pozwany aktualnie nie posiada zameldowania na pobyt stały i czasowy trwający dłużej niż 3 miesiące na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 3 lutego 2021 roku Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie ustanowił kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu M. J. w osobie asystenta sędziego Ewy Liszki.

W odpowiedzi na pozew z dnia 22 czerwca 2021 roku kurator ustanowiony dla pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o przyznanie kuratorowi wynagrodzenia według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że ze złożonych przez stronę powodową dokumentów wynika, że 27 czerwca 2018 roku strony zawarły umowę pożyczki, na podstawie której powodowy Bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 50.000 zł, a wypłata tej kwoty miała nastąpić, zgodnie z postanowieniem § 4 umowy, przelewem na rachunek bankowy o numerze (...). Kurator wskazał, że z żadnego ze złożonych przez stronę powodową dokumentów nie wynika natomiast, że istotnie strona powodowa dokonała przelewu pożyczonej pozwanemu kwoty na wskazany powyżej numer bankowy. Kurator wskazał, że powód nie wykazał zasadności żądania oraz jego wysokości. Dalej kurator podniósł, że powód nie wykazał, aby pismo do pozwanego w przedmiocie wezwania go do spłacenia zadłużenia w wyznaczonym terminie zostało mu skutecznie doręczone, albo aby skierowana na prawidłowy adres przesyłka zawierająca to pismo została zwrócona nadawcy jako niepodjęta w terminie. Podkreślił, że powód pismem z dnia 15 kwietnia 2019 r. wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w terminie 14 dni, z zastrzeżeniem wypowiedzenia umowy, jednakże nie wykazał, iżby pismo to zostało pozwanemu doręczone albo prawidłowo awizowane, zwrócone do nadawcy. Nadto oświadczenie zawarte w piśmie z dnia 13 maja 2019 r. również nie zostało pozwanemu złożone w taki sposób, by mógł zapoznać się z jego treścią.

W ocenie kuratora, roszczenie wynikające z łączącej strony umowy stanie się wymagalne po upływie okresu, na jaki umowa została zawarta, tj. 12 lipca 2026 r., zatem żądanie zapłaty winno zostać oddalone.

Kurator podniósł również, że strona powodowa nie wykazała zasadności obciążenia pozwanego składkami ubezpieczeniowymi. Z umowy nie wynika, aby pozwany w związku z zawarciem umowy pożyczki został skutecznie objęty wskazanymi w umowie pożyczki umowami ubezpieczenia, a także aby pożyczkobiorca za cały okres ubezpieczenia uiścił składkę w kwocie 12.574,85 zł. Brak również podstaw do naliczenia odsetek od kapitału za okres od dnia 12 lutego 2019 roku. Według twierdzeń strony powodowej, roszczenie stało się wymagalne dopiero w dniu 5 lipca 2019 roku i od tego dnia strona powodowa uprawniona byłaby do naliczania odsetek od kapitału pozostałego do spłaty.

W piśmie procesowym z dnia 16 września 2021 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. podtrzymał dotychczas zajmowane stanowisko i wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu. W treści pisma wskazano, że pożyczkobiorca poprzez złożenie pisemnych podpisów pod umową oświadczył, że przed zawarciem umowy pożyczki otrzymał formularz informacyjny, wzór oświadczenia odstąpienia od umowy, a także, że uzyskał wszelkie informacje niezbędne do podjęcia decyzji w zakresie zaciąganej pożyczki oraz wyjaśnienia zgłaszanych wątpliwości. Powód wskazał, że wypełniając obowiązek nałożony brzmieniem przepisów, w dniu 15 kwietnia 2019 roku skierował do pozwanego monit wskazujący aktualny stan zaległości oraz pouczył o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania niniejszego pisma. W zakresie skutecznego wypowiedzenia umowy powód podkreślił, że pismo wypowiedzające umowę zostało skierowane na adres korespondencyjny, który powodowy Bank posiadał w kartotece klienta, jako właściwy do doręczeń wskazany przez samego pozwanego, a pozwany zgodnie z postanowieniami umowy był zobowiązany do aktualizowania adresów, pod którymi faktycznie przebywa. W konkluzji powód uznał, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu należy uznać za skuteczne i wywołujące skutek w postaci wymagalności roszczenia. Co do wykazania wysokości roszczenia powód podniósł,

że pożyczkobiorca był zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 96 ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych w okresach miesięcznych do dnia 12-go każdego miesiąca w wysokości i terminach wyszczególnionych w harmonogramie spłaty. Wskazał, że dowody załączone do pozwu oraz pisma procesowego pozwalają zatem uznać, że powód udowodnił istnienie zobowiązania i wysokość roszczenia dochodzonego w sprawie, zwłaszcza mając na uwadze, że pozwany nie kwestionował wysokości zadłużenia w czasie trwania umowy. Powód podkreślił także, że pozwany przez to, że spłacił część zadłużenia uznał dług, a uznanie to miało charakter niewłaściwy, co nie znaczy, że nieskuteczny.

Pismem procesowym z dnia 4 stycznia 2022 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sprostował żądanie pozwu w zakresie dochodzonych przez powoda odsetek i należności głównej w ten sposób, że wniósł o zasądzenie odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty należności głównej w wysokości 36.919,16 zł, zamiast mylnie wskazanych odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2018 roku pomiędzy powodem (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a pozwanym M. J. doszło do zawarcia umowy „Pożyczka gotówkowa z pakietem ubezpieczeniowym o numerze (...)”.

Kwota pożyczki została ustalona na kwotę 50.000,00 zł (§ 1 umowy). Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 73.051,88 zł (§ 1 ust. 4 umowy).

W ramach umowy (§ 4), strony przewidziały, że wypłata pożyczki nastąpi jednorazowo w dniu 27 czerwca 2018 roku przelewem na rachunek bankowy (...).

W myśl § 6 umowy, pożyczkobiorca był zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 96 równych ratach kapitałowo- odsetkowych, płatnych w okresach miesięcznych, do dnia 12- go każdego miesiąca, w wysokości i terminach wyszczególnionych w planie spłaty.

Zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 3 umowy pożyczki, przedmiotowa umowa pożyczki ulegała rozwiązaniu w przypadku m.in. wypowiedzenia umowy przez pożyczkobiorcę lub (...) S.A., zaś w ust. 4 umowy wskazano, że powód wypowiedzenie umowy wysłał na piśmie na ostatni adres wskazany przez pożyczkobiorcę. Umowa mogła zostać wypowiedziana m.in. w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie, w terminie wypowiedzenia umowy wynoszącym 30 dni, liczonym od dnia następnego po dniu odebrania przez pożyczkobiorcę przesyłki zawierającej wypowiedzenia nadanej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru.

Załącznik do umowy pożyczki stanowił harmonogram spłat pożyczki, który wskazuje na konieczność spłaty pożyczki w 96 kwotach ratalnych w wysokości określonej w tabeli. Ostatnia rata pożyczki miała zostać spłacona 12 lipca 2026 r.

Zawierając umowę pożyczki, pozwany M. J. jako swój adres wskazał powodowemu Bankowi adres S., ul. (...), S..

Niesporne, a nadto:

- umowa pożyczki z dnia 27.06.2018 r. wraz z harmonogramem spłat pożyczki – k. 21-26,

Według historii operacji na koncie kredytowym na stan 7 lutego 2020 roku, kredyt został uruchomiony w dniu 27 czerwca 2018 roku. Następnie, począwszy od dnia 13 sierpnia 2018 następowała częściowa spłata przez pozwanego wymagalnych odsetek oraz wymagalnego kapitału. Szczegółowe, poszczególne spłaty zostały wykazane poniżej na przedstawionych zestawieniach.

Dowód:

- historia operacji na koncie kredytowym – k. 28-29

Wobec zaległości w spłacie kredytu, powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. pismem z dnia 15 kwietnia 2019 roku wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w wysokości 2.288,60 zł w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma, z zastrzeżeniem, że niedotrzymanie warunków określonych w umowie upoważni powodowy Bank do wypowiedzenia umowy i po upływie terminu wypowiedzenia cała wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki postawiona będzie w stan natychmiastowej wymagalności. Jednocześnie w ww. piśmie powodowy Bank poinformował pozwanego o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ugodę). Wg adnotacji na ww. piśmie, zostało ono skierowane na adres pozwanego wskazany w umowie pożyczki, tj. S., ul. (...) i nadane w placówce Poczty Polskiej w dniu 17 kwietnia 2019 r. Powód nie załączył natomiast zwrotnego potwierdzenia odbioru przez pozwanego ww. wezwania, ani ewentualnej informacji o awizacji przesyłki i jej zwrocie jako niepodjętej w terminie.

Następnie, pismem z dnia 13 maja 2019 roku skierowanym do pozwanego M. J. na adres wskazany w umowie pożyczki, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. oświadczył, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki z dnia 27 czerwca 2018 roku, w związku z brakiem spłaty zadłużenia wymagalnego, wypowiada umowę w części dotyczącej warunków spłaty wskazując jednocześnie, że zadłużenie wymagalne na dzień sporządzenia dokumentu wyniosło 3.059,34 zł. W ww. wypowiedzeniu umowy wskazano, że termin wypowiedzenia wynosi 30 dni i liczy się od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia. Brak spłaty zadłużenia wymagalnego przez upływem terminu wypowiedzenia spowoduje, że pierwszego dnia po upływie terminu wypowiedzenia cała kwota pożyczki wraz z odsetkami i opłatami stanie się przeterminowana i wymagalna.

Ww. pismo zostało pozwanemu wysłane na adres wskazany w umowie pożyczki, tj. tj. S., ul. (...) i prawidłowo awizowane zostało zwrócone nadawcy jako niepodjęte w terminie.

Pismem z dnia 8 lipca 2019 roku powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wezwał pozwanego M. J. do zapłaty kwoty 38.495,76 zł w terminie 7 dni, z zagrożeniem podjęcia działań zmierzających do uzyskania tytułu wykonawczego. Ww. wezwanie do zapłaty zostało pozwanemu wysłane na adres wskazany w umowie pożyczki, tj. S., ul. (...) i zostało zwrócone nadawcy jako niepodjęte w terminie.

Według wystawionego przez powodowy Bank dniu 11 września 2019 r. wyciągu z ksiąg bankowych, zadłużenie pozwanego M. J. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...) zawartej w dniu 27 czerwca 2018 r. opiewało na kwotę 39.919,16 zł z tytułu należności głównej oraz kwotę 2.482,89 zł z tytułu odsetek za okres od 12 lutego 2019 r. do 11 września 2019 r.

Dowód:

- pismo z dnia 15.04.2019 r. k.18,
- pismo z dnia 13.05.2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 15-17,
- pismo z dnia 08.07.2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 19-21,
- wyciąg z ksiąg bankowych nr (...),

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zapłaty od pozwanego M. J. kwoty 39.402,05 zł, na którą złożyły się następujące należności: kwota 36.919,16 zł jako należność główna i kwota 2.482,89 zł jako należność z tytułu odsetek naliczonych do dnia 11 września 2019 roku.

Pozwany M. J. reprezentowany w niniejszej sprawie przez kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu podniósł następujące zarzuty przeciwko żądaniu pozwu:

-brak wykazania przekazania środków pieniężnych z umowy pożyczki pozwanemu;

-brak skutecznego wypowiedzenia umowy, skutkujące brakiem wymagalności roszczenia w całości i w jakiegokolwiek części,

-nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, w całości i w jakiegokolwiek części,

-brak wykazania należności głównej i odsetek naliczonych przez powoda,

-brak podstaw do obciążenia pozwanego składkami ubezpieczeniowymi .

Podstawą faktyczną powództwa w niniejszej sprawie była ww. umowa pożyczki gotówkowej z pakietem ubezpieczeniowym o numerze (...)", zawarta w dniu 27 czerwca 2018 roku pomiędzy powodem (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., a pozwanym M. J..

Podstawą prawną powództwa była treść przepisów art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Art. 3. ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim stanowi:

1. Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

2. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności:

1) umowę pożyczki;

2) umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego;

3) umowę o odroczeniu konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego, jeżeli konsument jest zobowiązany do poniesienia jakichkolwiek kosztów związanych z odroczeniem spełnienia świadczenia;

4) umowę o kredyt, w której kredytodawca zaciąga zobowiązanie wobec osoby trzeciej, a konsument zobowiązuje się do zwrotu kredytodawcy spełnionego świadczenia;

5) umowę o kredyt odnawialny.

3. Za umowę o kredyt konsumencki nie uważa się umów dotyczących odroczenia terminu spełnienia świadczenia niepieniężnego, którego przedmiotem jest stałe lub sukcesywne świadczenie usług lub dostaw towarów tego samego rodzaju, jeżeli konsument jest zobowiązany do zapłaty za spełnione świadczenie lub dostawę towaru w ustalonych odstępach czasu w trakcie obowiązywania umowy.

Art. 69. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe stanowi:

1. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

2. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy;

2) kwotę i walutę kredytu;

3) cel, na który kredyt został udzielony;

4) zasady i termin spłaty kredytu;

4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu;

5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany;

6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu;

7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu;

8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych;

9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje;

10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

3. W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie. W tym przypadku w umowie o kredyt określa się także zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku.

Zgodnie z zasadami, którymi rządzi się proces cywilny obowiązek przedstawienia dowodów, w myśl przepisu art. 3 k.p.c., spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontradiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Przepis art. 230 k.p.c. stanowi z kolei, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że to strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności przysługuje jej wobec osoby pozwanej. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518). Ponadto jak wskazał

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Uwzględniając zatem przedstawione powyżej zasady rozkładu ciężaru dowodu oraz podstawę prawną żądania pozwu stwierdzić należy, że na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.) zasady odpowiedzialności pozwanego i wysokości żądania pozwu, albowiem pozwany zakwestionował w ogólności – vide zarzuty jak wyżej – zasadę swojej odpowiedzialności za zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki, jak i wysokość roszczenia.

Sąd orzekający ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Oceny dowodów dokonano zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 233 k.p.c. Ocena dowodowa zostanie przedstawiona przy omawianiu poszczególnych zarzutów pozwanego.

Nadto przy czynieniu ustaleń faktycznych Sąd miał na względzie treść art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym:

Art. 7. 1. Oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej.

2. Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych.

3. Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności.

Zarzuty podniesione przez stronę pozwaną okazały się uzasadnione. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Przechodząc do poszczególnych zarzutów pozwanego Sąd zważył, co następuje:

Pierwszy zarzut dotyczył nieudowodnienia istnienia wierzytelności, który należało uznać za zakwestionowanie skuteczności zawarcia – istnienia umowy pożyczki.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut braku wykazania przekazania mu środków pieniężnych z umowy pożyczki.

Okazał się on zasadny.

Ze złożonych przez stronę powodową dokumentów wynika, że 27 czerwca 2018 roku strony zawarły umowę pożyczki, na podstawie której Bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 50.000 zł, a wypłata tej kwoty miała nastąpić, zgodnie z postanowieniem § 4 umowy, przelewem na rachunek bankowy o numerze (...). Strona powodowa co prawda w toku postępowania przedłożyła liczne dokumenty poświadczające za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika, w tym zwłaszcza pismo dot. wypowiedzenia umowy pożyczki (k. 15), wezwania do zapłaty (18-19), umowę pożyczki (k. 21-25), wyciąg z ksiąg bankowych (k. 27), historię operacji (k. 28-29) oraz inne dokumenty, jednakże z żadnego ze złożonych przez stronę powodową dokumentów nie wynika, że istotnie dokonano przelewu pożyczonej pozwanemu kwoty na wskazany wyżej rachunek bankowy. Przypomnienia wymaga, że dla rozstrzygnięcia o zasadności żądania pozwu, Sąd musi dysponować stosownymi danymi i informacjami. Zadaniem powoda w procesie jest więc wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, tym bardziej, że powodowy

Bank reprezentowany był przez zawodowego pełnomocnika. W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Ponadto z treści art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na powódzie spoczywa więc ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie pozwu. Reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, I ACa 510/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1237866). Jeżeli zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, I ACa 1320/11, opubl. baza prawna LEX Nr 1108777). Wykrycie prawdy przez sąd ogranicza się w zasadzie do: przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 kc), zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontrydiktoryjności procesu, gdyż ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych. Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2013 roku, III AUa 1468/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1311941).

W niniejszej sprawie nie było żadnych podstaw do działania przez Sąd z urzędu, ani tym bardziej do zastępowania jednej ze stron. Nie bez znaczenia jest również to, że w sprawie pozwany ma przymiot konsumenta, który przeważnie jest podmiotem o słabszej pozycji. Natomiast powodowy Bank w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo bankowe jest profesjonalistą, nie wymagającym na gruncie procesowym żadnym szczególnych przywilejów ani specjalnej ochrony. W istocie rzeczy to zaniechania strony powodowej doprowadziły Sąd do konkluzji o nieudowodnieniu poddanego pod osąd roszczenia, co w ostatecznym rezultacie przełożyło się na oddalenie powództwa. Wprawdzie powodowy Bank przedłożył pewne dokumenty, ale uczynił to w wybiórczy, dowolny i wygodny dla siebie sposób. Tego typu postępowanie nie zasługuje na aprobatę, ponieważ w istocie rzeczy stanowi ono próbę obejścia ciężących na powódzie wymogów dowodowych. Strona powodowa zamiast nakreślenia jasnego i klarownego obrazu wydarzeń poprzestała jedynie na pewnych jego namiastkach, które nie pozwalały należycie odtworzyć losów zobowiązania zaciągniętego przez pozwanego. Innymi słowy strona powodowa przedstawiła pewien wycinek dokumentów w umowy pożyczki, warunków umowy pożyczki, harmonogramu spłaty oraz wyciągu z ksiąg bankowych, które jej zdaniem były wystarczające dla uznania zasadności i wysokości roszczenia. Zainteresowany podmiot przyjął więc uproszczony tok rozumowania, pomijając to, że wspomniane dokumenty powinny oddawać pełen przebieg wydarzeń.

Istotnie stwierdzić trzeba, że powód nie wykazał w żadnej mierze, by na konto pozwanego przelana została kwota pożyczki w wysokości 50.000 zł. Ograniczył się jedynie do przedłożenia dokumentu zatytułowanego „historia operacji na koncie”, z którego jednak wcale nie wynika, by do przelewu ww. kwoty w ogóle doszło. O ile bowiem przedstawione przez powoda w niniejszej sprawie dokumenty w postaci umowy pożyczki zawierają dane pozwanego, to brak jest danych jednoznacznie wskazujących, że do wypłaty pozwanemu środków pieniężnych w ogóle doszło. Podkreślić należy, iż oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym nie może być automatycznie uznane za odpowiadające swoją treścią rzeczywistości stanowi rzeczy, chociażby z uwagi na okoliczność, iż wydruki tego typu mogą być z łatwością modyfikowane. Ponadto skoro powódka twierdzi, że do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki doszło, a następnie miała miejsce wypłata kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanego, to winien on przedłożyć stosowny

dokument, z którego wynikałaby wysokość udzielonej pożyczki i w konsekwencji przelanej kwoty. Jak już wyżej wskazano, strona dochodząca w procesie cywilnym roszczenia wynikającego z danego typu umowy, obowiązana jest do przedłożenia dokumentacji potwierdzającej w sposób należyty zawarcie danego zobowiązania i istnienia wierzytelności. W sytuacji, gdy przedłożone przez stronę dowody mające na celu wykazanie dochodzonego roszczenia nie są kompletne i noszą przymiot wybiórczości, strona naraża się przez to na negatywny wynik postępowania i oddalenie dochodzonego roszczenia.

Już z powyższych powodów uznawszy, że roszczenie dochodzone przez powodowy Bank powinno zostać wykazane tak co do zasady jak i wysokości, to należało je oddalić. W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty wskazanej w pozwie kwoty powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwanego żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić. Zdaniem Sądu, to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c. Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągają za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe. Wskazać zatem należy, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód. Nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje w takiej a nie innej wysokości.

Kolejny zarzut pozwanego dotyczył braku wymagalności roszczenia powoda. Zarzut ten również okazał się skuteczny. Pozwany zarzucił, że wypowiedzenie umowy nastąpiło z naruszeniem postanowień umowy, z naruszeniem art. 75c Prawa bankowego i nie dotarło do pozwanego w sposób, który umożliwiłby zapoznanie się z treścią złożonego oświadczenia.

Zgodnie z przepisem art. 61 §1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Mając na uwadze powyższy przepis koniecznym okazało się ustalenie, czy doręczenie korespondencji – wezwania do zapłaty z pouczeniem z art. 75c Prawa bankowego z dnia 15 kwietnia 2019 r., a następnie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z 13 maja 2019 r. zostało dokonane w sposób, który umożliwił pozwanemu zapoznanie się z jej treścią. Dojście oświadczenia woli do adresata w taki sposób, by mógł on zapoznać się z jego treścią, polega na stworzeniu przez składającego takiej sytuacji, w której adresat oświadczenia może zapoznać się z nim w zwykłym toku czynności (rzeczywiste zapoznanie się nie ma natomiast znaczenia).

W ocenie Sądu, dowodem wywiązania się przez stronę powodową z obowiązku złożenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w sposób przewidziany w art. 61 k.c. jest wyłącznie zwrotne potwierdzenie odbioru. Nawet jeżeli przesyłka wróciła jako niepodjęta, gdyż to wówczas, o ile korespondencja byłaby zaadresowana na prawidłowy, np. wskazany w umowie, adres, pozwany byłby zobowiązany do wykazania, że w dacie doręczenia pod wskazanym adresem nie przebywał. Ten zaś dokument nie został przez stronę powodową złożony co do pisma z dnia 15 kwietnia 2019 r. zawierającego wezwanie do zapłaty w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki i postawienia całej wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności. Brak jest zwrotnego potwierdzenia odbioru niniejszego pisma, zawiera ono jedynie datę nadania w placówce Poczty Polskiej (17 kwietnia 2019 r.) oraz numer przesyłki, jednakże z uwagi na znaczny upływ czasu nie ma już możliwości jej śledzenia.

Zauważyć należy, że złożony dowód nadania przesyłki zawierającej wezwanie do zapłaty z dnia 15 kwietnia 2019 r. dowodzi jedynie jej wysłania, nie zaś skutecznego doręczenia, czy chociażby stworzenia warunków, w których adresat oświadczenia mógłby zapoznać się z jego treścią. Tymczasem, jak wynika z treści ww. wezwania do zapłaty, zaległości w wysokości 2.288,60 zł w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma, zawiera ono zastrzeżenie, że niedotrzymanie warunków określonych w umowie upoważni powodowy Bank do wypowiedzenia umowy i po upływie terminu wypowiedzenia cała wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki postawiona będzie w stan natychmiastowej

wymagalności, a jednocześnie w ww. piśmie powodowy Bank poinformował pozwanego o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ugodę).

Zgodnie natomiast z art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (dodany ustawą z dnia 25 września 2015 roku – Dz. U. z 2015 r., poz. 1854 – art. 1 ust. 3), jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych (ust. 1). W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (ust. 3).

Wezwanie do zapłaty spełnia również ww. wymogi ustawowe. Przewiduje bowiem 14 dniowy termin do zapłaty i zawiera pouczenie o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Spełnienie ww. warunków uprawniało powoda do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu.

Powód ww. warunków nie spełnił, albowiem nie doręczył prawidłowo pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 15 kwietnia 2019 r. wzywającego pozwanego do zapłaty zadłużenia pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 27 czerwca 2018 r. i postawienia całej wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności. Nie ulega natomiast wątpliwości Sądu, że w świetle wyżej cytowanych przepisów art. 75 c Ustawy Prawo Bankowe, wymóg podjęcia czynności upominawczych stanowi element skutecznego wypowiedzenia umowy.

Z tych też względów, wypowiedzenie przez powoda przedmiotowej umowy pożyczki z dnia 13 maja 2019 r. należy uznać za nieskuteczne. Powód nie otrzymał bowiem wcześniejszego wezwania do zapłaty oraz pouczenia o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, nie mógł także ustosunkować się do treści wezwania do zapłaty, ani spełnić tego żądania. Zdaniem zatem Sądu, naruszenie wymogu wcześniejszego doręczenia wezwania do zapłaty skutkuje uznaniem, że umowa z dnia 27 czerwca 2018 r. nie została zatem skutecznie wypowiedziana, a roszczenie z niej wynikające nie stało się wymagalne.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że wypowiedzenie umowy kredytu nie może być konwalidowane poprzez wytoczenie powództwa, a dokładnie przez doręczenie pozwanemu odpisu pozwu. W tym zakresie Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2018 roku, I ACa 682/17, Legalis 1781695.

Zgodnie z § 11 umowy pożyczki z dnia 27 czerwca 2018 r., Bank jest uprawniony do wypowiedzenia tej umowy z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia w razie m.in. niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków umowy, w tym spłaty pożyczki w terminach określonych w harmonogramie.

Mając na względzie treść cytowanego wyżej art.75 c ust. 1 i 2 ustawy Prawo Bankowe, stwierdzić trzeba, że rację ma pozwany twierdząc, że powodowy Bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy pożyczki, gdy pożyczkobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą. Powinien bowiem najpierw doręczyć skutecznie pozwanemu wezwanie o którym mowa w art.75 c ust. 1 i 2 Ustawy Prawo Bankowe oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia określonego w wezwaniu. Powód w realiach rozpoznawanej sprawy nie wykazał, iżby to uczynił. Słusznie zatem pozwany w odpowiedzi na pozew wskazał, że wobec braku skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 27 czerwca 2018 r., roszczenie z niej wynikające stanie się wymagalne po upływie okresu, na jaki umowa została zawarta, tj. z dniem 12 lipca 2026.

Natomiast, zgodnie z treścią art. 316 § 1 k.p.c. roszczenie może zostać uwzględnione o ile stanie się wymagalne najpóźniej z chwilą zamknięcia rozprawy. Natomiast roszczenie, które nie było wymagalne w chwili wytoczenia powództwa i nie stało się wymagalne w toku postępowania, nie może być zasądzone.

Sąd podziela również zarzut pozwanego, że żądanie pozwu pozostaje niewykazane co do wysokości, na co wpływa również brak wykazania przez powoda skuteczności złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu

Złożone przez powoda dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powodowego Banku, wskazujące na wysokość zadłużenia pozwanego, nie może zostać uznane za dokument, z którego w sposób nie budzący wątpliwości wynika wysokość zadłużenia pozwanego.

Nie jest to bowiem dokument, z którego wynikałyby wysokość należności głównej, a także wyliczenie należnych odsetek. Z wyciągu z ksiąg rachunkowych banku nie wynika historia powstania zadłużenia, co jest konieczne, zważywszy, że niespornie pozwany część zadłużenia spłacił. Jakkolwiek ciężar wykazania dowodu spłacenia kredytu spoczywa na pozwanym, to w pierwszej kolejności powód zobowiązany jest wykazać, chociażby dokumentami prywatnymi, w jaki sposób wyliczył żadaną pozwem kwotę. Dopiero wówczas, gdyby pozwany wyliczenie to zakwestionował, to aktualizowałby się jego obowiązek wykazania, że spłacił więcej niż wynika to z historii operacji na koncie kredytowym przedstawionej przez powoda. Sam wyciąg z ksiąg bankowych historii tej nie przedstawia i uniemożliwia także weryfikację wysokości żądania odsetkowego, brak jest bowiem danych od jakich kwot, za jakie okresy i w wysokości jakiej stopy procentowej powód wyliczył żądane odsetki. Zaznaczyć należy, że wyciąg z ksiąg bankowych stanowi dowód sporządzenia dokumentu tej treści przez osoby pod nim podpisane, zgodnie z art. 245 k.p.c., potwierdza też pośrednio zawarcie umowy pomiędzy stronami, skoro umowa kredytu została wciągnięta do ksiąg banku, dokument ten nie stanowi jednak dowodu na wysokość zadłużenia – vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 lutego 2019 r., I AGa 274/18, Legalis 2252394. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza, niż dokumentu urzędowego, ponieważ nie korzysta on z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym – vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 marca 2019 r., I AGa 185/18, Legalis 1978569.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że powyższe nie oznacza, że wyciąg z ksiąg banku nie ma żadnej mocy dowodowej. Stanowi bowiem dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. Samo zanegowanie długu jest niewystarczające, o ile wyciąg z ksiąg rachunkowych znajduje potwierdzenie w pozostałych dokumentach złożonych przez bank. W niniejszej sprawie wśród tych pozostałych dokumentów zabrakło jednak wykazu i sposobu zarachowania dokonanych przez pozwanego wpłat. Co więcej, wyciąg z ksiąg jest niewystarczający również z tej przyczyny, że skoro wypowiedzenie umowy okazało się nieskuteczne, to nie postawiono w stan wymagalności całej wierzytelności wynikającej z umowy kredytu, zatem i kwoty ujęte w tym dokumencie nie obrazują faktycznej wysokości wymagalnego zadłużenia. Reasumując, stwierdzić należy, że na podstawie dokumentów zaoferowanych przez powoda Sąd nie miał możliwości wyliczenia wysokości należności głównej, ani wysokości odsetek. Zarzuty zatem pozwanego co do nieudowodnienia istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, w całości i w jakiegokolwiek części i nie wykazania należności głównej i odsetek naliczonych przez powoda, okazały się w tej sprawie zasadne.

Pozwany w przedmiotowej sprawie zarzucił także brak podstaw do obciążenia go składkami ubezpieczeniowymi .

W rozpoznawanej sprawie między stronami nie było sporne, że będącą przedmiotem sporu umowa została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą, a konsumentem. Wysokość ubezpieczenia nie jest w ocenie Sądu głównym świadczeniem stron przy zawieraniu umowy pożyczki. Głównym świadczeniem stron w umowie pożyczki jest udzielenie (przeniesienie własności) oraz zwrot udzielonej pożyczki. Tylko postanowienia bezpośrednio regulujące wskazaną kwestię można zaliczyć do postanowień określających główne świadczenia stron.

W ocenie Sądu, słuszny jest zarzut pozwanego, że strona powodowa nie wykazała zasadności obciążenia pozwanego składkami ubezpieczeniowymi. Z umowy nie wynika bowiem w żaden sposób, aby pozwany w związku z zawarciem umowy pożyczki został skutecznie objęty wskazanymi w umowie pożyczki umowami ubezpieczenia, a także aby pożyczkodawca za cały okres ubezpieczenia uiścił za pozwanego ubezpieczycielowi składkę w kwocie 12.574,85 zł. Brak jest jakiegokolwiek dowodu na tę okoliczność, jak również na to, że pozwany przy zawieraniu umowy znał wysokość składki ubezpieczeniowej i na taką jej wysokość zgodził się, a przed zawarciem umowy kredytu zapoznano

go z warunkami ubezpieczenia, o których mowa w umowie pożyczki z dnia 27 czerwca 2018 r. Tak zaś ukształtowane obowiązki pozwanego naruszały jego interesy i to w sposób rażąco, naruszały też dobre obyczaje.

Na koniec Sąd wskazuje, że wbrew twierdzeniom powoda, zawartym w piśmie z dnia 16 września 2021 r., że pozwany dokonał częściowej spłaty zadłużenia, tym samym uznając roszczenie dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu, wskazać należy, że sam fakt, że pozwany częściowo spłacił zadłużenie wynikające z umowy pożyczki, nie powoduje samo w sobie uznania pozostałej części wierzytelności, można ją nadal kwestionować tak co do wysokości, jak i wymagalności. Jak podkreślił Sąd Najwyższy, osoba uznająca roszczenie, nie traci możliwości wykazania, że roszczenie to w rzeczywistości nie istnieje (por. wyrok SN z 4 lutego 2005r.. ick580/04, lex nr 301787).

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie poczyniono w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty, w szczególności umowę pożyczki, wezwania do zapłaty, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, wyciąg z ksiąg banku, których wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron postępowania nie kwestionowała i które nie wzbudziły także żadnych wątpliwości ze strony orzekającego w sprawie Sądu.

Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd nie mógł jednoznacznie uznać, że powód wykazał wysokość roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie, zwłaszcza mając na uwadze fakt, że pozwany kwestionował istnienie i wysokość zadłużenia w toku postępowania. Na podstawie przedstawionej przez powodowy Bank umowy, planu spłaty, historii operacji czy wyciągu z ksiąg bankowych nie można – wbrew twierdzeniom powoda uznać, że wykazał on swoje roszczenie tak co do zasady jak i wysokości.

Tak argumentując Sąd, uwzględniając zarzuty pozwanego, powództwo, jako przedwczesne i niewykazane co do wysokości, oddalił w całości.

Justyna Pikulik